

Europaudvalget

FOLKETINGET

REFERAT

AF 4. EUROPAUDVALGSMØDE

Dato: 17. oktober 2008
Tidspunkt: kl. 14.45, dog tidl. 5 min. efter afslutningen af mødet i UPN
Sted: Vær. 2-133

Til stede: Henrik Høegh (V) næstformand (fungerende formand),
Malou Aamund (V), Morten Messerschmidt (DF), Jeppe
Kofoed (S), Helle Sjelle (KF), Hanne Agersnap (SF),
Margrethe Vestager (RV).

Desuden deltog: Statsminister Anders Fogh Rasmussen og udenrigsmini-
ster Per Stig Møller.

Næstformanden, Henrik Høegh fungerede som formand.

Formanden bød Europaudvalgets medlemmer, statsministeren og udenrigsmini-
nisteren velkommen til Europaudvalgsmødet.

Formanden sagde, at dagsorden i dag, som de kunne se, var interessant, men
også kort. Eneste punkt var afrapportering fra mødet i Det Europæiske Råd. De
havde jo allerede hørt og set noget i pressen om forløbet af topmødet, men så
frem til en mere uddybende redegørelse for det.

4. Europaudvalgsmøde

Punkt 1. Afrapportering af møde i Det Europæiske Råd den 15.-16. oktober 2008

Forelæggelse ved statsministeren

Det Europæiske Råd 15-16/10-08 – bilag 5 (henvendelse af 13/10-08 fra WWF Verdensnaturfonden om klima- og energipakken)

Det Europæiske Råd 15-16/10-08 – bilag 7 (revideret udkast til konklusioner)

Det Europæiske Råd 15-16/10-08 – bilag 8 (retningslinjer på det videre arbejde med energi- og klimapakken af 15/10-08)

Det Europæiske Råd 15-16/10-08 – bilag 9 (konklusioner af 15/10-08 om koordineret indsats som svar på den økonomiske afmatning)

Det Europæiske Råd 15-16/10-08 – bilag 10 (konklusioner af 15/10-08 om de øjeblikkelige svar på den finansielle uro)

Det Europæiske Råd 15-16/10-08 – bilag 11 (konklusioner af 15/10-08 om finansiell stabilitet og finansielt tilsyn)

Det Europæiske Råd 15-16/10-08 – bilag 12 (hyrdebrev af 15/10-08)

Det Europæiske Råd 15-16/10-08 – bilag 13 (rapport af 15/10-08 om situationen på oliemarkederne)

Det Europæiske Råd 15-16/10-08 – bilag 14 (rapport af 15/10-08 om energisikkerhed)

Det Europæiske Råd 15-16/10-08 – bilag 15 (udkast af 15/10-08 vedrørende den europæiske pagt om indvandring og asyl)

Det Europæiske Råd 15-16/10-08 – bilag 16 (note af 15/10-08 om pakken vedrørende det indre marked for energi)

Det Europæiske Råd 15-16/10-08 – bilag 17 (erklæring af 16/10-08 om samordnet europæisk handlingsplan for landene i euroområdet)

Det Europæiske Råd 15-16/10-08 – bilag 18 (formandskabets konklusioner af 16/10-08)

Det Europæiske Råd 15-16/10-08 – bilag 19 (rev. Rapport af 16/10-08 om situationen på oliemarkederne)

Det Europæiske Råd 15-16/10-08 – bilag 20 (rev. Retningslinjer af 17/10-08 på det videre arbejde med energi- og klimapakken) EU-note (08) – E 3 (notat af 16/10-08 om topmødet)

Statsministeren: Der var EU-topmøde onsdag/torsdag. Det var et godt møde set med danske øjne. For det første nåede vi til enighed om, at den finansielle krise skal håndteres indenfor en fælles EU-ramme. Landene skal koordinere deres nationale tiltag, sådan at man ikke skaber problemer for hinanden. Og der var i den forbindelse enighed om, at denne her ekstraordinære situation ikke må betyde, at vi tilsidesætter EU's grundlæggende principper for Det Indre Marked. Det har vi arbejdet på fra dansk side, og vi er tilfredse med konklusionerne også i ly-

4. Europaudvalgsmøde

set af, at Kommissionen jo har godkendt den danske hjælpepakke som fuldt forenelig med EU's statsstøtteregler.

Der var desuden bred opbakning til, at vi skal forbedre spillereglerne for de internationale finansmarkeder, således at vi undgår lignende kriser i fremtiden.

Vi skal styrke det finansielle tilsyn på tværs af grænserne. Vi skal sikre bedre regulering, og større åbenhed både i EU og globalt. Samtidig er det vigtigt at fastholde, at en global markedsøkonomi med frie kapitalbevægelser er en grundlæggende forudsætning for vækst og velstand.

Jeg vil så også nævne, at topmødet bl.a. på dansk initiativ sendte et signal til Island om europæisk solidaritet i den vanskelige situation, Island befinder sig i.

For det andet diskuterede vi klima- og energipolitik. Beslutningen blev, at vi holder fast i, at EU skal træffe en beslutning om energipakken inden årets udgang. Det var faktisk et meget positivt resultat - ikke mindst set i lyset af, at der forud for topmødet havde været en række røster, der talte for, at vi i lyset af den finansielle krise og økonomiske afmatning skulle svække både mål og tidsplan for energipakken.

Det blev afvist på topmødet. Vi holdt fast i de tidligere besluttede mål. Vi holdt fast i den tidsplan om, at der skal træffes beslutning om energipakken inden årets udgang. Nu er det så op til landenes klima-, energi- og miljøministre at videreføre forhandlingerne i samarbejde med Europa-Parlamentet. Jeg vil ikke lægge skjul på, at det bliver en barsk og meget vanskelig forhandling. Det betyder så også, at sagen kommer op på EU-topmødet igen til december. I det ligger samtidig et signal om, at pakken skal godkendes med enstemmighed, uanset at de enkelte retsakter i princippet godt kunne vedtages med kvalificeret flertal i Rådet. Men jeg vil også sige, at det er ganske naturligt, at en beslutning om noget så vidtrækkende som klima- og energipakken bliver drøftet og godkendt af stats- og regeringscheferne. Der står mange interesser på spil for de enkelte lande, at der ville den være endt under alle omstændigheder. Men nu er det så også den procedure og den tidsplan, der er fastlagt. Vi lægger fra dansk side som bekendt meget stor vægt på, at tidsplanen bliver overholdt. Samtidig vil vi arbejde for, at grundprincipperne i Kommissionens forslag så vidt muligt bliver fastholdt.

Det, der står på spil, er ganske enkelt EU's troværdighed og mulighederne for at få en ambitiøs klimaaftale i København i december 2009. Derudover udgør energipakken et vigtigt bidrag til at forbedre forsynings sikkerheden med energi i EU.

For det tredje vedtog vi på mødet den såkaldte pagt om indvandring og asyl. Vi er fra dansk side overordentligt tilfredse med papiret. Jeg synes, der er fundet en fin balance mellem på den ene side behovet for at forstærke kampen mod illegal indvandring og på den anden side behovet for på lovlig vis at kunne tiltrække højt kvalificeret arbejdskraft, som vi jo har brug for i Europa. Det er også meget tilfredsstillende, at det nu fremgår direkte af teksten, at reglerne om indrejse og ophold i EU, herunder også reglerne om fri bevæge-

4. Europaudvalgsmøde

lighed, ikke må modvirke bekæmpelsen af ulovlig indvandring. Det er som bekendt noget, vi har lagt stor vægt på fra dansk side.

Den irske premierminister orienterede på mødet om status for de irske overvejelser om, hvordan man kommer videre efter det irske nej til Lissabontraktaten. Vi tog premierminister Cowens redegørelse til efterretning.

Som det også fremgår af konklusionerne fra mødet, blev det besluttet, at vi vender tilbage til sagen på EU-topmødet til december. Til den tid er det så meningen, at vi skal identificere nogle af de elementer, der kan indgå i en løsning for Irland, og samtidig drøfte den videre vej frem.

Endelig blev vi på mødet enige om sammensætningen af den såkaldte refleksionsgruppe. Det er den gruppe, der skal komme med konkrete bud på EU-politik i fremtiden. Det er vigtigt at understrege, at det er en gruppe, der skal beskæftige sig med det politiske indhold af EU-samarbejdet og ikke med spørgsmål om institutioner og traktater. Det er altså ikke den ydre ramme, men det politiske indhold, refleksionsgruppen skal beskæftige sig med.

Fra dansk side kan vi være meget tilfredse med, at Lykke Friis bliver medlem af gruppen. Som alle ved, har Lykke Friis en solid baggrund, når det gælder EU-spørgsmål. Hun har et stærkt kendskab til EU-samarbejdet og har gjort sig stærkt gældende i den offentlige debat om EU-spørgsmål. Derfor er vi glade for, at det er lykkedes at få Lykke Friis ind som medlem af refleksionsgruppen. Vi er af den opfattelse, at hun kan yde et meget, meget værdifuldt bidrag til gruppens arbejde.

Margrethe Vestager takkede statsministeren for redegørelsen og sagde, at hun havde tre spørgsmål.

Det første var, om statsministeren ville uddybe, skæbnen for det forsøg på at sænke ambitionerne, som det franske formandskab havde lagt op til med klimapakken.

Margrethe Vestager sagde, at det selvfølgelig var tilfredsstillende, at klimapakken var fastlagt, og at det også var afgørende, at vi holdt fast i fra dansk side, hvad udgangspunktet må være - de 20 pct. Nedsættelse af drivhusgasser med en EU-aftale og 30 pct. med en global aftale. Men hun så gerne, at statsministeren sagde lidt mere om, hvori vanskelighederne består, og om det franske formandskabs bidrag til vanskelighederne ved på forhånd at lægge en linje, som sænkede ambitionsniveauet i forhold til det, der var udgangspunktet.

Det andet vedrørte de omkostninger, som vi bærer ved at stå uden for den økonomiske og monetære union. Man kunne jo, som den ene omkostning se, hvor stort rentespændet var i øjeblikket. Men der var også den anden, den politiske omkostning, sagde Margrethe Vestager og spurgte, om det var statsministerens indtryk, at den politiske omkostning var blevet mindre på baggrund af de drøftelser, der havde været. Altså, om vi i virkeligheden var kommet tættere på at have indflydelse på, hvad der foregår i den europæiske økonomi, eller om vi fortsat er ret langt fra centrum af den diskussion.

4. Europaudvalgsmøde

Det tredje var, om pagten om indvandring og asyl var et politisk papir. Så vidt Margrethe Vestager havde forstået det, havde Danmark både deltaget i diskussionerne om pagten og i vedtagelsen af den. Ville vi også kunne komme til at deltage i udmøntningen af den? Hvilken rolle spillede det danske retsforbehold i den forbindelse, spurgte hun.

Margrethe Vestager sagde, at hun syntes, det var rigtigt, at de europæiske lande samarbejdede om at bekæmpe illegal indvandring. Og at det selvfølgelig også ville være godt, hvis vi kunne tage del i det lovgivningsarbejde, som skulle følge op på pagten.

Jeppe Kofod takkede for forelæggelsen og sagde, at han kun havde tre korte spørgsmål til klima- og energipakken.

Jeppe Kofod mente, at man som statsministeren havde nævnt, med rette kunne sige, ja. Den vil jo blive taget op på Det Europæiske Råds møde til december, det vil være helt naturligt dér at tage den på dagsordenen igen og vedtage den med enstemmighed. Men han syntes, at der var et problem. For hvis man så på, hvordan reglerne i øvrigt var, så var det jo sådan, at miljøspørgsmål normalt bliver vedtaget med kvalificeret flertal. Derfor spurgte Jeppe Kofod, om statsministeren ville give ham ret i, at man kunne være bekymret for, at det blev laveste fællesnævner, der blev afgørende for, hvordan klimapakken kom til at se ud, når den skulle vedtages med enstemmighed.

I den forbindelse syntes Jeppe Kofod også, at man skulle nævne, at Europa-Parlamentet og det arbejde, som EP foretog, også var vigtigt. At man ikke måtte tilsidesætte det, fordi klima- og energipakken blev taget op igen på det Europæiske Råds møde til december. Det bad Jeppe Kofod om statsministerens kommentar til.

Jeppe Kofod sagde, at han havde forstået, at nogle af de lande, der havde givet udtryk for, at de var meget skeptiske over for klima- og energipakken - altså nogle af Østlandene - samtidig havde bedt om, flere penge for at kunne efterleve deres reduktionsforpligtelser i fremtiden. Han ville gerne høre, hvordan den danske regerings holdning var til det? Om man ikke ad den vej kunne sikre sig opbakning til klima- og energipakken ved rent faktisk at give dem flere penge til opfyldelse af deres reduktionsforpligtelser.

Endelig var Jeppe Kofod interesseret i at høre, hvordan regeringens holdning var til Europa-Parlamentets forslag om, at 100 pct. af de aktioneringsmidler, man fik, skulle bruges til klimaformål. Han mente, det kunne være fornuftigt på den måde at imødekomme flere af kravene fra Østlandene og ikke mindst fra Polen om at få flere penge til at gennemføre pakken for, og tilføjede, at det også kunne være lidt i tråd med det, vi stod for.

Jeppe Kofod spurgte, om statsministeren ville gå lidt i dybden ved besvarelsen af de tre spørgsmål. For han troede, at det var helt afgørende, hvad der kom til at ske i de næste to måneder, hvis de skulle kunne få en klimapakke i hus.

4. Europaudvalgsmøde

Morten Messerschmidt sagde, at statsministeren ved fremlæggelsen tirsdag havde gjort meget ud af at forklare sin tilgang til klimaspørgsmålet, det man kort kunne kalde "value for money". Morten Messerschmidt ville sætte en overordnet label på og sige, at man skulle bruge pengene dér, hvor man fik mest for dem. Det, syntes han, var et sundt og fornuftigt synspunkt. Særligt i forhold til, hvad man kunne få ud af CDM-projekter og joint implementation osv. i forhold til at investere midlerne her i Danmark, hvor vi faktisk er meget langt fremme. På trods af, hvad EU's miljøagentur så måtte sige på det område. Morten Messerschmidt ville gerne høre, hvordan det budskab var blevet modtaget i EU-kredsen. Han gik ud fra, at statsministeren havde holdt den samme varme tale på topmødet, som han havde holdt i Europaudvalget. Og han syntes, at det derfor selvfølgelig var interessant, når man vidste, at der var en vilje til at bruge rigtig mange penge på dette område, at vide, om EU-kredsen var enig med statsministeren i, at man skal bruge pengene dér, hvor man får mest for dem. Eller om man skal lade sig styre af sådan mere eller mindre religiøse ideologiske bevægelser rundt omkring i denne her debat. Der havde allerede nu i forhold til pagten om indvandring og asyl, været en lang række eksperter ude. Det var nærmest som om der skulle fem eksperter til, hver gang der var en politiker, der udtalte sig, sagde Morten Messerschmidt. Han tilføjede, at det, man kunne sige, var at der var et sammenfaldende punkt, om hvilket alle disse her eksperter fandt enighed, nemlig, at man vil lave lovgivning og tage initiativer, som i et eller andet omfang vil forpligte Danmark. Bl.a. havde Rebekka Adler Nissen tidligere på dagen været ude på Ritzau og sige, at hvis de andre lande blev enige om rettigheder til asylansøgere, og hvis vi ikke lagde os op ad det, så ville Danmark komme under pres. Morten Messerschmidt syntes, at det var et interessant synspunkt, og at det var et meget betænkeligt scenarium, hvis det var sådan, at denne indvandrings- og asylpagt skulle bruges til at lægge nye problemer i vejen for, at Danmark kunne fastholde sin stramme udlændingepolitik. Derfor ville Morten Messerschmidt gerne høre, om statsministeren ville sige, hvordan de punkter, der havde været i udkastet til konklusioner på siderne 7 og 8 i den danske version, var blevet ændret, og hvordan debatten havde været.

Morten Messerschmidt troede, at det i en tid, hvor man åbenbart lagde op til, at EU skulle regulere mere og mere på området, og også i en tid, hvor vores retsforbehold var under kraftigt beskydning, måtte være helt relevant at vide, hvor de andre EU-lande stod, og hvad de ønskede. Hvor stod de i forhold til denne normaliseringspolitik, som man kunne kalde det, som Sydeuropa førte, hvor man gav kæmpe grupper af illegale indvandrere lovligt ophold og dermed fri bevægelighed over grænserne? Det ville Morten Messerschmidt gerne have, at statsministeren kom lidt mere ind på.

De næstsidste spørgsmål, Morten Messerschmidt stillede, var, hvilken rolle den britiske premierminister havde spillet i forhold til det initiativ, som Danmark havde sat i søen for at få ændret opholdsdirektivet. Morten Messerschmidt havde forstået, at Brown havde rejst debatten om Metock-dommen

4. Europaudvalgsmøde

på topmødet, og han syntes, det var overmåde positivt at se, at vi havde en eventuel allieret i et stort land som Storbritannien. Han syntes, det ville være fint, hvis statsministeren kunne sige noget om, hvordan den debat havde udviklet sig, og hvordan man i dag efter topmødet ser mulighederne for at få ændret opholdsdirektivet.

Morten Messerschmidts sidste spørgsmål vedrørte refleksionsgruppen og var, om Europaudvalget kunne få løftet sløret for, hvem de øvrige medlemmer ud over Lykke Friis var. Morten Messerschmidt gjorde opmærksom på, at han ikke forventede en opremsning i Europaudvalget på indeværende tidspunkt, men syntes, at det ville være fint, hvis udvalget bare fik et skriftligt svar, og det måtte gerne være i en e-mail.

Hanne Agersnap takkede for redegørelsen og sagde, at hun havde forstået på statsministeren, at han mente, at mødet havde været en succes for så vidt angik klimapakken. Man havde holdt fast i målene, og man havde holdt fast i tidsplanen. Statsministeren havde også sagt, at der var meget på spil. EU's troværdighed og mulighederne for overhovedet at få en aftale. Og i virkeligheden var klimaet i fremtiden vel også på spil, tilføjede hun.

Hanne Agersnap sagde i forlængelse af Jeppe Kofods første spørgsmål vedrørende enstemmighed, at hun havde forstået, at det var på det netop afsluttede topmøde, at det var blevet besluttet. Men måske havde det hele tiden ligget i kortene, tilføjede hun. Statsministeren havde sagt, at det kun var naturligt, at det skulle på Det Europæiske Råds møde til sidst og derfor ville blive genstand for enstemmighed. Men hvordan var mekanikken i det, spurgte Hanne Agersnap. Var de sådan, at hvert direktiv skulle beslutes efter en fælles beslutningsprocedure i samarbejde med Europa-Parlamentet og møder med miljøministrene og energiministrene? Og ville det så blive sådan, at alle direktiverne var færdige og lå på plads, og at de så kom op på topmødet, hvor nogle kunne nedlægge veto, eller hvordan ville det blive, spurgte Hanne Agersnap. Hun tilføjede, at hun gerne ville have, at statsministeren forklarede, hvordan mekanikken ville blive, og om der ikke var sket en ændring? Og om vi ikke satte succesen med fastholdelsen af målene og tidsplanen på spil, hvis man nu havde lagt en mulighed for veto ind i beslutningsprocessen ved, at det var blevet præciseret, at det skal op på Det Europæiske Råd igen, og at der skal være enstemmighed.

Formanden takkede for første runde og gav ordet til statsministeren.

Statsministeren havde bemærket, at Margrethe Vestager havde spurgt, hvad der var blevet af formandskabets papirer - statsministeren troede, at det var det udtryk, hun havde brugt - og at hun opfattede dem sådan, at formandskabet sænkede ambitionsniveauet. Dertil sagde statsministeren først og fremmest, at han ikke opfattede det sådan, at det franske formandskab sænkede ambitionsniveauet. Det franske formandskab havde under hele dette her forløb fastholdt høje ambitioner og stor beslutsomhed om at få truffet en beslut-

4. Europaudvalgsmøde

ning inden årets udgang, sagde statsministeren. Han tilføjede, at den danske holdning i det hele taget lå meget på linje med det franske formandskabs.

Statsministeren oplevede det mere på den måde, at det franske formandskab ledte efter, hvordan man kunne finde et kompromis mellem de mange forskellige synspunkter, og det var noget ganske andet end at sænke ambitionsniveauet. Det var jo formandskabets opgave at forsøge at finde et sted, hvor man kunne mødes. For de havde ikke noget ud af ingen beslutning at træffe. De var nødt til at træffe en beslutning, og alle vidste, at hvis man skulle træffe en afgørelse mellem forskelligartede standpunkter, var man nødt til at finde en eller anden form for kompromis. Sådan var det.

Statsministeren gentog, at han opfattede det franske formandskab som meget ambitiøst, når det gjaldt energi- og klimapakken. Men også som et formandskab, der var resultatorienteret, og som gerne ville i hus med en aftale til december.

Det, der var det vigtige resultat fra topmødet, var, at man holdt fast i målet, de berømte 3 gange 20 pct. i 2020 – altså 20 pct. vedvarende energi, 20 pct. mere energieffektivitet og 20 pct. reduktion af drivhusgasudledningerne og 30 pct., hvis det var et led i en global aftale. De mål var uændrede, sagde statsministeren. Der var oven i købet henvist direkte til tidligere truffe beslutninger i topmødeerklæringen, og det var meget værdifuldt. Så der var ingen diskussion om, at topmødet havde fejlet alle andre ting til side og sagt, at det var de allerede besluttede mål, vi holdt fast i.

Derudover havde formandskabet signaleret, at inden for dette overordnede mål, som de altså holdt fast i, måtte man forsøge at finde løsninger på de forskellige ting, som landene havde fremført. Det var, følte statsministeren, helt rigtigt af formandskabet, fordi man ellers ikke ville få nogen aftale.

På Margrete Vestagers andet spørgsmål, om man kunne sige ovenpå topmødet, at den politiske omkostning ved at stå uden for euroen, var blevet mindre, svarede statsministeren, at det mente han bestemt ikke, at man kunne sige. Han mente, at vi havde fået tydeliggjort over de seneste uger, hvilken stor politisk omkostning det er at stå uden for euroen.

Ét var, sagde statsministeren, at vi helt konkret ikke havde deltaget i de møder, euro-gruppen havde haft her senest den forudgående søndag, mødet hvor man havde truffet en vigtig og rigtig beslutning om fælles retningslinjer for finansielle hjælpepakker i landene. Men noget andet og meget værre var, syntes han, at der hermed var lagt et mønster, som kunne udvikle sig i de kommende år. Nemlig at euro-gruppelandene mødes hyppigere og hyppigere for at træffe vigtige beslutninger. Og der var det selvfølgelig en enorm politisk omkostning for Danmark at stå udenfor, tilføjede han.

Det at stå uden for euroen kostede økonomisk i form af en højere rente. Det så man meget dramatisk i øjeblikket, og det kostede politisk indflydelse, sagde statsministeren. Det kunne godt være, at man ikke kunne lide at høre det. Men det var kendsgerningerne, og dem skulle man holde sig til.

På Margrete Vestagers tredje spørgsmål, om Danmark kunne være med i den praktiske udmøntning af indvandrings- og asylpagten, svarede statsministe-

4. Europaudvalgsmøde

ren, at det afhang ganske af de konkrete forslag, som Kommissionen kom med. Han tilføjede, at han gerne ville understrege, at det danske retlige forbehold bestod uændret, og at indvandrings- og asylpagten var et politisk papir, som vi fra dansk side havde deltaget i drøftelsen af og beslutningen om, og at vi var meget glade for indholdet. Men det var klart, at når man kom til den praktiske udmøntning, så kunne der være situationer, hvor Danmark var afskåret fra at deltage på grund af vores retlige forbehold. Og det ville der så blive taget stilling til fra sag til sag, når Kommissionens forslag blev lagt frem. Statsministeren tilføjede, at han delte Margrethe Vestagers opfattelse, at det i så fald ville være ærgerligt, fordi vi faktisk har en interesse i at være med i en forstærket bekæmpelse af illegal indvandring, en forstærket ydre grænsekontrol, bedre hjemsendelsesregler, så man nemmere kan få tilbagesendt mennesker, der er kommet ulovligt ind i EU osv.

Men statsministeren turde ikke udelukke, at der kan være situationer, hvor Danmark ikke kan være med på grund af det retlige forbehold. Så det er igen et eksempel på, at selvfølgelig koster det for Danmark at have det forbehold, sagde han.

Jeppé Kofod havde spurgt, om det ikke var bekymrende, at klima- og energipakken nu skal besluttet ved enstemmighed, og Hanne Agersnap havde været inde på det samme, sagde statsministeren. Han svarede, at det jo var den politiske realitet. Uanset hvordan vi vender og drejer det, så er der her tale om en så stor sag med så mange internationale interesser på spil, at den under alle omstændigheder ville være endt på et topmøde. Det kunne ikke være anderledes. Og den politiske realitet var man nødt til at tage udgangspunkt i. Man var nødt til at finde en løsning, hvor alle lande var enige.

Hanne Agersnap havde så spurgt, hvordan fremgangsmåden egentlig var, sagde statsministeren. Han svarede, at realiteten var, at Kommissionen havde lagt 4 retsakter frem, og på baggrund af de politiske drøftelser, der nu skulle i finde sted henover efteråret, blev man nødt til at indgå en politisk aftale om klima- og energipakken. Det var den aftale, der krævede enstemmighed på topmødet i december. Man kunne ikke udelukke, at den aftale kunne betyde nogle ændringer i de retsakter, der var lagt frem. Men de måtte så gøres færdige på helt normal vis.

Men som statsministeren kunne se det - lige nu i hvert tilfælde - så var den eneste fremgangsmåde, hvis man skulle nå til et resultat på dette område, at indgå en politik aftale, der var enstemmig opbakning til. Og sådan ville han tro, at formandskabet greb det an.

Fra dansk side var vi meget tilfredse med de retsakter, som Kommissionen havde lagt frem. Vi støttede Kommissionens forslag, sagde statsministeren. Vi havde selvfølgelig også nogle ting her og der. Men vi gik meget ind for, at den overordnede balance i Kommissionens forslag blev fastholdt. Det var det, vi kæmpede for,

Formandskabets opgave var så at prøve at finde det bløde punkt mellem de forskellige standpunkter, og det kunne til syvende og sidst føre til ændringer i

4. Europaudvalgsmøde

retsakterne på basis af en eller anden politisk aftale, der så var enstemmig om.

På Jeppe Kofods spørgsmål, om man kunne forestille sig, at vi kunne få opbakning til en ambitiøs aftale ved at sende flere penge østpå, svarede statsministeren, at han ikke på indeværende tidspunkt ville bevæge sig ind i det forhandlingsforløb. Men han ville godt gøre opmærksom på, at allerede i Kommissionens udspil, som vi var meget tilfredse med, var der taget vidtgående hensyn til lande, der er mindre velstående end os. Der var både en økonomisk omfordelingsmekanisme, og der var taget hensyn til, at lande, der udviklingsmæssigt ikke har samme industrialiseringsgrad, som vi har, kan få lov til at øge deres udledning, mens vi andre skal skære ned på udledningen. Så det danske synspunkt er, sagde statsministeren, at der allerede i Kommissionens pakke er taget vidtgående hensyn, som burde kunne føre til enighed. Og det var også derfor, vi gik ind for at fastholde den overordnede balance i Kommissionens pakke, tilføjede han.

På Morten Messerschmidts spørgsmål om der var lydhørhed over for det synspunkt, statsministeren havde givet udtryk for, at man skal sørge for effektiv anvendelse af penge, instrumenter og ressourcer, svarede han, ja. Det fremgik også direkte af punkt 16 i de konklusioner, der lå fra topmødet, at man skal lægge vægt på en omkostningseffektiv anvendelse af instrumenterne. Så det var der opbakning til.

Men, tilføjede statsministeren til Morten Messerschmidt, at der så også var nogle, der kunne finde på at bruge det synspunkt - som i øvrigt var et udmærket synspunkt, som løftestang til at forsøge at få udvandet kravene i energipakken, ville efter statsministerens opfattelse være misbrug af det gode synspunkt.

Vedrørende indvandrings- og asylpagten sagde statsministeren til Morten Messerschmidt, at det jo fremgik meget klart af teksten i indvandrings- og asylpagten, at vi ikke kan acceptere den der masselegalisering af ulovlig indvandring. Og at det jo faktisk var et af de vigtige punkter i indvandrings- og asylpagten.

I det hele taget syntes statsministeren, at indvandrings- og asylpagten havde et sådant indhold og et sådant sigte, at Morten Messerschmidt med begejstring skulle bakke op om den. For den gik jo ud på at styrke den ydre grænsekontrol, en forstærket indsats mod illegal indvandring, en forstærket indsats for at hjemsende dem, der er kommet hertil ulovligt - man skulle næsten tro, at den var skrevet med henblik på Morten Messerschmidt, indskød statsministeren - og derfor havde regeringen også været glad for, at der i tillæg til alt dette her, som den kan være tilfreds med, var kommet den tekst ind, som han flere gange havde refereret til, at EU's politik, eksempelvis når det gjaldt fri bevægelighed, ikke må forhindre en effektiv bekæmpelse af ulovlig indvandring.

Der var jo ingen grund til at skjule, tilføjede statsministeren, at han dér havde tænkt på konsekvenserne af Metock-dommen. Og at det derfor også havde været glædeligt for ham at konstatere i forbindelse med topmødet, at premi-

4. Europaudvalgsmøde

erminister Brown havde rejst den samme sag om, at det var vigtigt, at der var sammenhæng mellem EU's forskellige mål og politikområder. I den forbindelse havde han fremhævet spørgsmålene om illegal indvandring, familiesammenføring og kriminalitetsbekæmpelse og føjede til, at han så frem til en drøftelse af sagen på topmødet i december. Statsministeren tilføjede, at han også havde haft nogle samtaler med Brown om det, og at vi fra dansk side var meget tilfredse med det, fordi det understregede, at vi ikke stod alene med vores synspunkt.

Med hensyn til refleksionsgruppen fremgik navnene af bilaget til topmødeerklæringerne. Men regeringen ville selvfølgelig også meget gerne sende Europaudvalget en udbygget liste over, hvem de pågældende var. Ud over formanden og to viceformænd var der ni medlemmer, så de altså var 12 i det hele. Derudaf var en tredjedel, altså fire, kvinder. Vi kunne godt have ønsket, at det var flere, og det have vi faktisk arbejdet for fra dansk side, sagde statsministeren, men så meget mere tilfreds var vi jo med, at det var lykkedes at få Lykke Friis med, fordi det var vores klare opfattelse, at hun med styrke kan bidrage til gruppens arbejde. Men en sådan liste ville blive sendt til Europaudvalget, gentog statsministeren.

Formanden takkede statsministeren og tilføjede, at han gik ud fra, der ville komme en markering fra udenrigsministeren, hvis han ville berige eller kommentere debatten.

Hanne Agersnap takkede statsministeren for forsøget på at forklare proceduren og sagde, at hun godt kunne lide at vide, hvornår det var blevet en politisk realitet, at pakken skulle godkendes med enstemmighed. Vidste man, da pakken blev fremlagt, at den ville ende med at skulle godkendes med enstemmighed? Eller var det blevet en realitet, som statsministeren havde sagt, efterhånden som man så, at der kom problemer og lå sten på vejen? Gav det anledning til en revideret strategi fra dansk side? Spurgte hun.

Hanne Agersnap sagde, at det umiddelbart, da statsministeren beskrev processen, for hende havde lydt som om, den rummede en kæmpe risiko for forsinkelse af pakken. Man forhandlede nu i udvalgene i Parlamentet og med miljøministrene og energiministrene, og blev enige om nogle direktiver, der så skulle i Rådet, hvor der ville blive ændret ved nogle retningslinjer. Skulle de så tilbage og genforhandles eller hvordan? Spurgte hun.

Hanne Agersnap gentog, at det for hende lød som om, der var skabt en kæmpe risiko for at få forsinket hele pakken, og at hun derfor gerne ville høre, om det gav anledning til en anden strategi fra dansk side.

Margrethe Vestager sagde i direkte forlængelse af Hanne Agersnaps spørgsmål, at hun også var blevet lidt forvirret over statsministerens fremlægelse af processen: For så vidt som hun havde forstået det, arbejdede Europa-Parlamentet særdeles intenst i øjeblikket for at få direktiverne på plads.

4. Europaudvalgsmøde

Margrete Vestager gjorde opmærksom på, at Europaudvalget på et tidligere møde havde drøftet muligheden for, at danske interesser også kan nyde fremme, fordi Europa-Parlamentet et meget lang stykke hen ad vejen trækker samme vej, som vi gør.

Margrethe Vestager sagde, at hun slet ikke ville trække noget fra statsministerens ros til det franske formandskab. Hun mente, at den var helt velplaceret. Spørgsmålet om det franske formandskabs retningslinjer havde snarere handelede om, hvor de efterlod de danske ambitioner og de danske ministres mandater, som jo stadig væk lå – syntes hun – på et højere ambitionsniveau end det, der var lagt frem.

Det gjaldt bl.a. ved at sørge for at Europa viser, at er der en global aftale, så er der en global aftale, og så er Europa også med fuldt og helt fra første dag. Det var et meget væsentligt element til at vise andre meget store interesser, at Europa er klar til at gå hele klimavejen.

Så det var snarere fra et dansk perspektiv, hun så det, end det var fra et formandskabsperspektiv - altså hvilke kompromiser der skulle indgås - fordi de danske ministre jo havde mandater, og Europa-Parlamentet arbejdede i øjeblikket, sagde Margrethe Vestager.

Jeppe Kofod takkede for svaret, hvori statsministeren havde bekræftet, at den danske politik er uændret før og efter topmødet i forhold til, at man har disse mål. Kommer der en international global klimaafnale, så skal man op på 30 pct. i reduktion i 2020, og de andre elementer, som statsministeren havde beskrevet. Jeppe Kofod tilføjede, at han troede, at det var meget vigtigt at holde fast i, at den danske politik er uændret især set i lyset af, at der var nogle lande ved topmødet, der havde forsøgt at få udvandet ambitionerne. Han havde forstået, at statsministeren var enig i, at vi holder fast i de mål, vi har. Jeppe Kofod gjorde opmærksom på, at han havde stillet et spørgsmål, som statsministeren ikke havde svaret på.

Jeppe Kofod gav Margrethe Vestager ret i, at der jo var intense forhandlinger i øjeblikket vedrørende klimapakken, og sagde, at han havde bemærket, at et af de forslag, Europa-Parlamentet havde, var, at 100 pct. af de aktioneringsmidler, der kom, skulle bruges til klimaformål. Det spørgsmål Jeppe Kofod havde stillet statsministeren, var, om det er en holdning, den danske regering støtter? Det kunne jo være en fornuftig måde at imødekomme Polens og andre østlandes ønsker om at få flere penge til at opfylde kravene i klimapakken.

Jeppe Kofod gentog, at han troede, at det var vigtigt igen at understrege det, som statsministeren også havde været inde på flere gange, nemlig, at det var svære forhandlinger, der forestod. Men det var vigtigt, tilføjede han, at Danmark forstod, at der havde været en proces i Det Europæiske Råd, hvor der havde været en del skeptiske lande. Og at man på en eller anden måde måtte håndtere den fremover, fordi man ellers risikerede til decembertopmødet at stå med lande, der var parate til at nedlægge veto, så man ikke fik enstemmighed bag den ambitiøse pakke og de mål, vi havde.

4. Europaudvalgsmøde

Jeppe Kofod ville derfor gerne høre, om statsministeren kunne forklare, hvordan regeringens holdning er til Europa-Parlamentets forslag på det punkt.

Morten Messerschmidt takkede for statsministerens svar herunder særligt bemærkningen om, at indvandrings- og asylpagten ligefrem var skrevet for at gøre ham glad. Det syntes han var et stort fremskridt - (munterhed) - men det var nok heller ikke helt sådan, det skulle udlægges, tilføjede han.

Morten Messerschmidt ville imidlertid gerne spørge lidt mere konkret ind til indvandrings- og asylpagten. For han kunne sagtens se, at der var noget at være glad over og selvfølgelig særligt de ting, som statsministeren havde nævnt. Og det kunne også godt være, tilføjede Morten Messerschmidt, at det var ham, der var ramt af en arbejdsskade sådan, at når der kom noget fra EU, så havde han svært ved at mobiliserer glæden. så han var da glad for, at statsministeren kunne forsøge at medvirke til nogen mobilisering af den.

Men inden Morten Messerschmidt mobiliserede al glæden, ville han gerne spørge lidt ind til særligt afsnit 4, punkt B, der handlede om at opbygge et Europa for asyl. For der var noget af det, han betragtede med nogen ængstelse. Det var især det forhold, at man ville arbejde for en ensartet status både for flygtninge og for personer, der bevilges subsidær beskyttelse. Skulle det forstås sådan, spurgte han, at alle landene skal have samme definition af, hvordan man anvender Geneve-konventionen, altså flygtningekonventionen? Morten Messerschmidt spurgte om det, fordi det jo var ret velkendt, at når der eksempelvis kom et spørgsmål om, hvorvidt man gav asylstatus til folk med en subjektiv frygt over for en objektiv frygt for forfølgelse af de i konventionens artikel nævnte årsager, så var der stor forskel landene imellem.

I Danmark var det sådan, sagde Morten Messerschmidt - og det havde statsministeren været med til at indføre i et fornuftigt samarbejde med hans parti - at man siden 2001 var gået væk fra at give asyl til folk, der kun havde en subjektiv frygt - altså hvor det var dem selv, der havde en forventning om, at de ville blive forfulgt, hvis de vendte hjem til hjemlandet - og kun at give asyl, hvis der var en objektiv frygt. Det ville sige, at man rent faktisk kunne påvise, at vedkommende ville blive forfulgt af de i konventionen nævnte årsager, hvis de vendte hjem. Hvorimod andre lande, f.eks. Sverige, stadig væk giver asyl til folk med subjektiv frygt. Og hvis vi fik et regeringskifte på et eller andet fjerntliggende tidspunkt, kunne det også være, at Danmark gik tilbage til at give asyl på grund af subjektiv frygt, sagde Morten Messerschmidt.

Derfor mente han, at det var relevant at få at vide, hvad der egentlig lå i, at man sigtede mod en ensartet status for flygtninge og subsidært beskyttede. Hvis det var, at vi skulle have en fælles definition af, hvornår man kunne få asyl, så var det da et alvorligt og stort problem og et angreb mod vores suverænitæt, sagde Morten Messerschmidt. Han tilføjede, at det ikke var noget, der var medvirkende til hans positive tilgang/forståelse af denne her pagt.

I punkt C i samme afsnit talte man om en reel solidaritet til gavn for en stat, der måtte udsættes for et uforholdsmæssigt stort pres, og at det gjaldt både i forhold til fordeling af personer under international beskyttelse fra disse med-

4. Europaudvalgsmøde

lemsstater til andre, og samtidig til sikring af, at asylordningen ikke blev misbrugt, sagde Morten Messerschmidt og tilføjede, at det var i en helt forkert rækkefølge de to ting blev nævnt. For det ville jo sige, at hvis et eller andet land førte en hovedløs politik – igen kunne man nævne Sverige – og fik en meget massiv tilstrømning af flygtninge, så ville vi pludselig under denne her solidaritetsbestemmelse skulle tage disse flygtninge for at sikre det, der her hed ”en bedre fordeling af personer under international beskyttelse”. Det var jo helt ødelæggende for Morten Messerschmidts gode humør, hvis han skulle sige det lidt populært – hvis vi skulle til at være en spill-over kapacitet i forhold til andre landes tåbelige politik.

Derfor ville Morten Messerschmidt gerne høre, om statsministeren på de to konkrete områder ville uddybe, hvad der skulle være specielt glædeligt ved en sådan politik.

Statsministeren svarede Hanne Agersnap: Nej, regeringen havde ikke tænkt sig at ændre strategi, dens holdning var uændret, dens position var uændret, dens strategi var uændret, den arbejdede på at fastholde den overordnede balance i Kommissionens forslag. Det var den retning, regeringen trak i, og så måtte de jo håbe, at de ved en fælles indsat mellem os og ligesindede samt formandskab og Kommission kunne lykkes med at fastholde den overordnede balance i pakken.

Til Hanne Agersnap, til Margrethe Vestager og til Jeppe Kofod sagde statsministeren omkring hele proceduren, at det for det første ikke var nu, man skulle til at begynde at give indrømmelser, om han så måtte sige, og begynde at fabulere over, hvordan vi kan få flere med osv. Vores udgangspunkt var Kommissionens forslag, og vi synes, at Kommissionens forslag er rigtigt godt, vi synes, at Kommissionens forslag i tilstrækkeligt omfang imødekommer de synspunkter, der er fremført fra visse medlemslandes side.

Men nu var det jo formandskabet, der skulle prøve at finde mødepunkterne, og i praksis ville der – som statsministeren havde været inde på før, men som han gerne ville gentage – jo ske det, at formandskabet nu ville fortsætte forhandlingerne i Rådet, at klima-, energi- og miljøministre, ville forhandle med Europa-Parlamentet – det skulle man huske og i øvrigt være glade for, for Europa-Parlamentet trak – som Margrethe Vestager havde været inde på før - i samme retning, som vi trak, så det havde vi en interesse i, og så ville der også til syvende og sidst være nogle ting, der skulle besluttes, og der var tale om fælles beslutningstagen. Så Europa-Parlamentet skal være med.

Det ville så foregå nu i de kommende uger, sagde statsministeren. Og det var - med de synspunkter, der var ført frem - ret sikkert, at formandskabet ville være nødt til at give og tage rundt omkring for at få alle lande om bord. Og det ville så ende med en eller anden aftale, som blev lagt op på topmødet til december, og hvis der var større udestående knaster på det tidspunkt, blev det på topmødet, at de skulle hugges over. Der måtte statsministeren så sige, at i praksis var det sådan, at man kunne godt sige, ja men hvorfor skal det op på topmødet, når det godt kunne klares med fire retsakter i Rådet? Men regerin-

4. Europaudvalgsmøde

gen arbejdede jo på den måde, at hvis en klima- eller en energi- eller en miljøminister skal sidde og træffe beslutning i Rådet, så sker det jo i en sådan sag efter udtrykkelig beslutning i den hjemlige regering. Og hvis man ikke har fået et mandat i Rådet til at gøre sagerne færdige, så kommer man ingen steder, og det var derfor, det så uundgåeligt ville ende på topmødet, sagde statsministeren. Derfor kunne man lige så godt gøre det, som man havde gjort nu, nemlig konstatere, at det var sådan det var, at det var der det endte. Men frem til topmødet foregår forhandlingerne på helt normal vis, og man prøver så at få en aftale ud af det, som alle kan være bagved, og har man ikke fået det inden, må man forsøge at få løst de udestående problemer på topmødet. Det er sådan, det i praksis ville komme til at foregå, sagde statsministeren. Og hvis man så på topmødet når frem til at få løst problemerne, så er der en politisk aftale, og så kommer hele den formelle procedure bagefter. Men så er det jo mere en formel procedure, for så er den politiske beslutning jo reelt truffet. Men så bliver der tale om proceduren efter fælles beslutningstagen i Rådet og Europa-Parlamentet.

Men der var grund til at påskønne, sagde statsministeren, at Europa-Parlamentet havde vist sig særdeles fremkommelige og havde været meget indstillede på en fremskyndet procedure for at kunne få en politisk beslutning i EU senest til december. Det var der i allerhøjeste grad grund til at påskønne, gentog statsministeren.

Dermed, mente statsministeren, at der ingen ændring var i de forhandlingsoplæg, som danske ministre havde taget i denne her forbindelse, den danske position var uændret. Om det så på et eller andet tidspunkt blev nødvendigt at vende tilbage for at få dem tilpasset den aktuelle situation, var det alt for tidligt at sige noget om på indeværende tidspunkt, og det ville i hvert tilfælde være en fuldstændig forkert tilgang til forhandlingerne at begynde at ændre i forhandlingsoplægget her og nu. Den danske holdning var meget klart den, gentog statsministeren, at Kommissionens forslag var godt, at vi kæmpede for at bevare den overordnede balance i det, og at vi så måtte se, hvor langt vi kunne komme.

Statsministeren gjorde Morten Messerschmidt opmærksom på, at de ikke havde haft nogen detaljeret drøftelse af integrationspagten på topmødet, den var jo ekspederet i Rådet, og havde i øvrigt også været i Europaudvalget. De havde godkendt den på topmødet, fordi de syntes, at den i sin helhed var fornuftig af de grunde, han havde nævnt. Men det var klart, at alle detaljerne så ville komme, når engang den eventuelt skulle udmøntes i form af retsakter, og der var det så sådan, som statsministeren havde svaret Margrethe Vestager, at vi fra gang til gang måtte tage stilling til, om vi kan være med inden for rammerne af det danske forbehold eller uden for.

Statsministeren sagde, at han gerne ville understrege over for Morten Messerschmidt, at der ikke er lagt op til nogen som helst ændring af de danske asylregler. Og at regeringen er af den opfattelse, at den vil fastholde de regler, der gælder på asylområdet i Danmark.

4. Europaudvalgsmøde

Morten Messerschmidt sagde, at det selvfølgelig var meget betryggende at høre, at regeringen ønsker at holde fast ved den politik, som regeringen har vedtaget sammen med Dansk Folkeparti. Det var glædeligt, men ville det så ikke være naturligt, at man gjorde en bemærkning, når man ved et topmøde sad med et papir, hvori der under afsnit 4 i punkt B stod, at man ligefrem opfordrede Kommissionen til at vedtage en ensartet status for flygtninge, spurgte Morten Messerschmidt. Han syntes, det var besynderligt, at man herhjemme i Europaudvalget sagde, at der blev overhovedet ikke nogen anfægtelse af den bestemmelse, vi har i den udlændingelov, vi har vedtaget, samtidig med at man sad i EU-kredsen og sagde, at man i øvrigt gerne vil have en ensartet status for, hvordan man definerer flygtning. For Morten Messerschmidt at se hang det ret dårligt sammen, og derfor spurgte han, om man overhovedet havde overvejet, at det var to modsat rettede synspunkter, man dér forsøgte at holde fast i?

Statsministeren sagde, at han ville henvise til teksten i selve integrationspagten, hvor Morten Messerschmidt jo kunne læse, at det udtrykkeligt fremgår, inden man kom til punkt B, at det er et nationalt ansvar, altså et ansvar for den enkelte medlemsstat, at fastsætte reglerne for at få status som flygtning. Der er da ingen tvivl om, tilføjede statsministeren, at det da ville være en stor fordel, hvis vi i EU kunne blive enige om et fælles regelsæt. Men det blev udtrykkeligt fastslået i integrationspagten, at det er faktisk et nationalt ansvar, og fra den danske regerings side har man ikke lagt op til nogen ændring af asylreglerne, tilføjede han.

Morten Messerschmidt spurgte, om statsministeren ikke var enig i, at det er lige så udtrykkeligt formuleret her, at man skal have vedtaget ensartet status for både flygtninge og subsidiært beskyttede. Morten Messerschmidt mente, at det næsten ikke kunne blive mere udtrykkeligt, og at man derfor havde to udtrykkelige synspunkter, som var diametrale modsætninger, og han spurgte, om statsministeren slet ikke betragtede det som et problem.

Statsministeren svarede, at om det var et problem, afhang fuldstændigt af den dag, hvor vi så et forslag fra Kommissionen. Det var så dér, vi skulle tage stilling til det, og det var dér, vi tog stilling til, om det var indenfor eller udenfor det danske forbehold. Det tager vi så stilling til når den tid kommer, sagde statsministeren, og det var slet ikke noget, der var et problem på indeværende tidspunkt, der stod udtrykkeligt, at det er et nationalt ansvarsområde. Statsministeren gentog, at han syntes, at det ville være en fordel, hvis man kunne nå frem til et fælles regelsæt, men før vi kunne vurdere, om et sådant fælles regelsæt var en fordel eller en ulempe, og om det lå inden for eller uden for det danske forbehold, skulle man se et konkret forslag fra Kommissionen, det ville der komme på et senere tidspunkt, og så kunne Morten Messerschmidt gøre sine synspunkter gældende. Det ville sige, sagde statsministeren, at hans råd til Morten Messerschmidt også af mentale grunde, var:

4. Europaudvalgsmøde

Vær glad og tæl de lyse timer, så længe de varer, og lade være med at tage sorgerne på forskud, men vent og se til der kommer et forslag, om der så er noget at brokke sig over. Det kunne jo være, at det var et godt forslag, og så var det så ærgerligt i mellemtiden at have gået og været mistrøstig.

Formanden sagde tak til statsministeren for afrapporteringen og ikke mindst for den mentale vejledning. Han tilføjede, at de jo kunne glæde sig over, at målene holdt, men at de jo heller ikke var i tvivl om andet end, at tiden op til og ikke mindst på topmødet ville blive spændende nok.

Formanden ønskede statsministeren god weekend.

Mødet hævet kl. 15.35

Ref.: ES